

ΜΑΡΚΟΣ ΜΕΣΚΟΣ

Περπατώ εις το δάσος
γιατί ο λύκος συγνάζει εδώ

Ευτυχία-Αλεξάνδρα Λουκίδου

Για τον Μάρκο Μέσκο η ποίηση ως λόγος αναπεπταμένος αλλά και γήινος, ως έλξη του αιώνιου που εκκινεί ανάδρομα από το ιστορικό παρόν, διατρέχει την κοινωνική πραγματικότητα καταθέτοντας μία γραφή που παλινωδεί ανάμεσα στην πρωτοπρόσωπη απόγνωση και τη συλλογική ελπίδα. Όλα τα μέσα και οι μορφές χρησιμοποιούνται, προκειμένου να ειπωθεί η στιγμή με όλη τη σοβαρότητά της, η φύση με όλη την αμφισημία της και η Εμφυλιακή παράνοια σε όλο της το μεγαλείο. Πεζοποιήματα και χαϊκού, σονέτα και μονόστιχα σε μία σμίχρυνση πολυτελή των νοημάτων μα και πολύστιχα ποιήματα σπεύδουν στην υπηρεσία του και καθιστούν τον λόγο του πολιτικό με τη βαθύτερη και ευρύτερη έννοια του όρου, όταν αυτός άπτεται μιας ανθρώπινης κραυγής. Αρνούμενος να ρητορεύσει, μιλά με σιγανή φωνή για τη διάψευση και την αξιοπρέπεια των αγνών που τόσο ανενδοίαστα χλευάστηκε. Στον στίχο του οι άνθρωποι τού καθ' ημέραν βίου γίνονται ήρωες και άγιοι, ενώ την ίδια ώρα η φύση και τα όντα της αποθεώνονται και υμνούνται. Αντάρτες των βουνών και ζώα του δάσους, πουλιά και φίλοι του καλοί συνοικούν στο σπιτάκι των στίχων του και μέσα από τα ερείπια της ιστορίας αρθρώνουν έναν λόγο που συνιστά συγκερασμό παραδοσιακής και σύγχρονης φωνής. Κλέφτες και αρματολοί, συμπατριώτες του, μα και διαψευσμένοι των πρώτων μεταπολεμικών χρόνων, άνθρωποι της γενιάς του, ζώντες και τεθνεώτες που γνώρισε το δράμα τους, ήρωες αδικαίωτοι και όνειρα διαμελισμένα κυκλοφορούν παρέα με όλα τα τραυματισμένα οράματα της Αριστεράς διατρέχοντας τόσο τον γενέθλιο τόπο όσο και την ψυχή του. Μια ποίηση ανθρωποκεντρική που αναλαμβάνει να μιλήσει εξ ονόματος των αδικημένων διασώζοντας την αξιοπρέπειά τους, ομολογώντας τα εγκλήματα που διαπράχτηκαν, εγκλήματα κατά της ανθρωπιάς και των αγνών προσδοκιών.

*Μια μέρα θα βγάλω τους στίχους στον δρόμο / εν δυο, εν δυο, εν δυο / – αλτ!
Εμπρός μαρς / Εν δυο, εν δυο / ευθυτενείς, σιδερωμένοι / σε κάθε γωνιά να χαι-
ρετούν τ' άστρα / με το χέρι στο πηλίκιο, εν δυο, εν δυο / μια μέρα, θα βγάλω
τους στίχους στον δρόμο / ν' αναπνεύσουν / τα πράσινα φύλλα!*

(Μαύρο Δάσος I)